

чията. Като не знаятъ това, щомъ се натъкнатъ на известно противоречие, което не могатъ да разрешатъ, хората се сърдятъ на Бога и казватъ: Нѣма да учимъ! Като се разсърди на учителя си, ученикътъ казва: Нѣма да уча! Като се разсърди на майка си, дъщерята казва: Нѣма да работя! Следъ единъ-два деня тя напуща дома на родителитѣ си, бѣга отъ майка си. Дето да отиде, все ще я каратъ да работи нѣщо.

Единъ день единъ биволъ решилъ да избѣга отъ господаря си и отишълъ въ една гора, да поживѣе по-свободно, независимо. Господарътъ му не го търсилъ, оставилъ го да бѣде свободенъ, както пожелалъ. Две години се минали, но биволътъ все не се връщалъ. Настъпила тежка, студена зима. Биволътъ още скиталъ изъ гората, но единъ день билъ нападнатъ отъ глутница вълци. Той се облегалъ съ гърба на едно дърво и отчаяно се бранилъ отъ вълцитѣ. По едно време той успѣлъ да се освободи отъ тѣхъ и ударилъ на бѣгъ, докато стигналъ къщата на господаря си и, незабелязано отъ него, се скрилъ въ дама. Едва на сутринята господарътъ му го видѣлъ. Биволътъ си мислилъ: При тебе е лошо, но вънъ е още по-лошо. Съ Бога е лошо, но безъ Бога — още по-лошо.

Нѣма по-велико нѣщо за човѣка отъ това, да служи на Бога! Причината за нашата вътрешна радостъ и веселие се дължи на това, че сме направили нѣщо, което Богъ иска отъ